

*Delicatele
frumuseți ale vieții*

Cheryl Strayed (n. 1968, Pennsylvania, SUA) este scriitoare, autoare a romanului *Torch* (2006) și a volumului de memorii *Wild: From Lost to Found on the Pacific Crest Trail* (2012; trad. rom. *Sălbăticie: Pierdută și regăsită pe Traseul de Creastă de pe Coasta Pacificului*, 2015), la care se adaugă *Tiny Beautiful Things: Advice on Love and Life from Dear Sugar* (2012; trad. rom. *Delicatele frumuseți ale vieții: Sfaturi despre dragoste și viață de la „Dragă Sugar“*, 2020) și *Brave Enough* (2015; trad. rom. *Curaj cât trebuie*, 2016).

Cărțile sale au devenit bestselleruri și au fost traduse în aproape 40 de limbi. A publicat povestiri și eseuri în *The New York Times Magazine*, *The Washington Post Magazine*, *Vogue*, *Allure*, *The Rumpus*, *The Missouri Review* sau *The Best American Essays*.

CHERYL STRAYED

*Delicatele
frumuseți ale vieții*

SFATURI DESPRE
DRAGOSTE ȘI VIAȚĂ
DE LA „DRAGĂ SUGAR”

Introducere
de Steve Almond

Traducere din engleză
de Ioana-Raluca Flangea

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Iulia Vladimirov
Coperta: Angela Rotaru
Corector: Cristina Jelescu
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
DTP: Corina Roncea

Tipărit la Master Print Supper Offest

Cheryl Strayed
*Tiny Beautiful Things: Advice on Love
and Life from Dear Sugar*
Copyright © Cheryl Strayed, 2012
All rights reserved.

© HUMANITAS, 2020, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Strayed, Cheryl

Delicatele frumuseți ale vieții: sfaturi despre dragoste și viață
de la „Dragă Sugar“ / Cheryl Strayed; introd. de Steve Almond;
trad. din engleză de Ioana-Raluca Flangea. – București:

Humanitas, 2020

ISBN 978-973-50-6862-2

I. Almond, Steve (pref.)

II. Flangea, Ioana (trad.)

159.9

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723 684 194

*Pentru Stephen Elliott, Isaac Fitzgerald
și pentru toți cei care mi-au scris*

Cuprins

Introducere (Steve Almond) / 9

Partea întâi

AM FOST MEREU DOAR NOI

Ca un clopot de fier / 17 Cum să te deblochezi / 23 Parada
exploziei de bucurie / 35 Calul fără călăreț / 41 Judecata / 43
Ai o boccea pe cap / 52 Să scrii ca o învingătoare / 57 Într-o
lumină nouă, dispersată / 65 La cabană cu băieții / 68 Gân-
durile murdare mă excită / 76 Cere ajutor / 81

Partea a doua

OARE CE STEA MISTERIOASĂ ȚI-A ARĂTAT DRUMUL PÂNĂ AICI?

Puiul de pasăre / 93 Pleacă! Pleacă! Pleacă! / 96 Conturul
negru, rotunjit / 98 Iubiții celorlalți sunt iadul pentru mine
/ 104 Jap! Jap! Jap! / 108 Femeia care se agață de final / 113
Sperma nu e o problemă / 118 Nebunul care-și povestește
aventurile sexuale / 127 În viitor bate-o inimă străveche / 130
Prieten, sau amant? / 137 Puterea omenească / 141

Partea a treia

AJUTĂ-TE SINGUR!

Frumusețea și bestia / 151 L-am ales pe Van Gogh / 160 La
celălalt capăt al bazinului / 162 Adevărul care trăiește undeva,

8 Cuprins

înăuntru / 168 Prea multă culoare / 177 Mici mișcări de rotație / 180 Insuficient / 187 „Nu“ e de aur / 189 Dragostea romantică nu e sport de performanță / 195 O viață minunată / 200 Știu că nu știu / 210 Pe insula ta / 213

Partea a patra

NU TREBUIE SĂ FII DEFECTĂ PENTRU MINE

Magia dorinței de a fi mai mult / 219 Altceva cu adevărat minunat / 225 Tunelul care te trezește / 233 Așa se face treaba adevărată / 235 Corabia fantomă care nu ne-a luat / 243 Omulețul înfiorător și invizibil din noi / 250 Lipită de telefon / 254 Cu toții suntem în fond niște sălbatici / 258 O fată desfrânată / 265 Relele pe care le-ai făcut / 269 Pliul dragostei / 275 Locul obliterat / 278

Partea a cincea

PUNE CREDINȚA ÎNTR-O CUTIE ȘI AȘTEAPTĂ

Umbra unui nor pe cerul senin / 289 Suntem aici să construim o casă / 298 Vasul gol / 303 Dincolo de limite / 311 O felie strălucitoare a destinului tău tainic / 316 Miracole neașteptate / 319 Ecuații cu multe necunoscute / 323 Tu ești mămica mea? / 334 Zece băieți furioși / 337 Delicatele frumuseți ale vieții / 348

Mulțumiri / 353

PARTEA ÎNTÂI

AM FOST MEREU DOAR NOI

Ce e cartea asta?

Cartea este o selecție a articolelor scrise de Sugar. Multe dintre ele au fost publicate mai întâi pe TheRumpus.net. Altele apar aici pentru prima dată. Scrisorile din cartea de față au fost trimise anonim, pe platforma TheRumpus.net, sau direct, pe adresa de e-mail a lui Sugar. Majoritatea celor care mi-au trimis scrisori nu știau că îi scriu lui Cheryl Strayed; de asemenea, majoritatea expeditorilor au rămas complet anonimi. Această carte este o colecție de povești intime ale unor oameni care nu se cunosc personal.

Ai modificat scrisorile înainte de publicare?

În unele cazuri am făcut mici intervenții menite să redea pasajele relevante sau să aducă limpezime, însă cele mai multe apar exact așa cum au fost scrise de cei care au simțit nevoia să mi se adreseze.

La ce tip de scrisori ai răspuns?

La toate tipurile de scrisori. Unele sunt despre relații amoroase și iubire, altele despre pierdere și durere, altele despre bani sau probleme de familie. Criteriile de selectare a celor la care am răspuns în rubrica mea sunt foarte subiective: am ales să răspund

oricărei scrisori care îmi stârnește interesul, care mă provoacă sau îmi produce o emoție.

Ce fel de sfaturi dai?

Cele mai bune sfaturi la care mă pot gândi.

Ca un clopot de fier

Dragă Sugar,

Căsătoria mea de 20 de ani s-a destrămat. A cui e vina? A mea? A soției mele? A societății? Nu știu. Am fost prea necoți când ne-am căsătorit, în anii 1980, și amândoi am încercat din răputeri să trecem cu vederea nefericirea care nu ne dădea pace.

Dar asta a fost demult. De trei ani, de când ne-am despărțit, am avut câteva relații. Una a fost pasageră, una a fost serioasă, iar a treia e cea pe care o am acum. Cu relația pasageră nu au fost probleme: am spus din capul locului că nu vreau să îmi fac planuri mari prea curând. Cea de-a doua a început relaxat, dar am rupt-o când a devenit serioasă, apoi mi-am dat seama că nu pot fără ea și am promis că mă voi gândi la planuri pe termen lung. I-am mai spus că o iubesc, asta după ce evitasem cuvintele acelea timp de un an, fiindcă nu înțelegeam exact ce înseamnă. Atunci când a trebuit să iau o decizie clară, am dezamăgit-o și astfel am pierdut nu numai o iubită, dar și o prietenă.

Acum am întâlnit o femeie cu care mă înțeleg foarte bine. Ieșim împreună și împărțim patul de vreo patru luni. Ea trece printr-un divorț urât și nu căuta ceva serios. Era perfect, însă în realitate nici unul dintre noi nu avea chef să iasă și cu alții, și uite-așa am ajuns să fim un cuplu.

Mi se pare că se îndrăgostește de mine, deși nu vrea să pronunțe cuvintele. Și eu le evit, însă e clar că ne gândim amândoi la ele. Mi-e teamă să le spun cu voce tare, fiindcă am învățat din experiența proprie că „te iubesc“ vine încărcat de promisiuni și angajamente extrem de fragile și de ușor de încălcat.

Vreau să te întreb: când e momentul potrivit să faci pasul cel mare și să spui „te iubesc“? Și care-i treaba cu iubirea asta?

*Cele bune,
Johnny*

Dragă Johnny,

Ultimul cuvânt pe care mi l-a spus mama a fost „iubesc“. Era atât de bolnavă și de slăbită, încât nu a mai putut să-l spună și pe „te“, dar nu asta a contat. Cuvântul acela plătând are puterea să exprime multe de unul singur.

Atunci când mama a murit, nu am fost lângă ea. Nimeni nu a fost. A murit singură, într-o rezervă de spital, ceea ce pentru mine a însemnat că mare parte din ființa mea a înghețat vreme de mulți ani. Am revăzut de mii de ori în gând înlănțuirea de evenimente și de alegeri care m-au împiedicat să fiu la căpătâiul mamei în ultimele-i ore din viață, dar nu mi-a folosit la nimic faptul că m-am gândit atât. Era ca și cum m-aș fi aruncat într-o găleată fără fund, plină cu rahat.

Nu voi fi niciodată alături de mama când se duce. Mama nu se va scula din morți. Ultimul lucru pe care l-am trăit împreună va rămâne mereu ultimul lucru. Va fi felul în care m-am aplecat să o sărut și felul în care ea mi-a spus „nu, te rog“, atunci când m-am apropiat, fiindcă nu mai putea să suporte durerea fizică pe care i-o provoca atingerea altor persoane. Va fi felul în care i-am spus că mă întorc a doua zi de dimineață și felul în care ea a încuviințat, abia

mișcându-și capul. Va fi felul în care mi-am luat haina și i-am spus „te iubesc“, felul în care ea a rămas tăcută până ce aproape ieșisem pe ușă, când mi-a zis „iubesc“. Și va fi felul în care stătea încă întinsă pe pat a doua zi, când m-am întors, dar fără viață.

Ultimul cuvânt rostit de mama mea îmi sună în minte ca un clopot din fier în care bate cineva ca să cheme oamenii la masă: *iubesc, iubesc, iubesc, iubesc, iubesc*.

Probabil îți spui că asta nu are absolut nici o legătură cu întrebarea ta, Johnny, însă are mare legătură cu răspunsul meu. Are legătură cu absolut *fiicare* răspuns pe care i l-am dat cuiva până acum. Este povestea nașterii lui Sugar. Și este acel ceva la care gândul mi se tot întoarce de cinci săptămâni, de când mi-ai scris și mi-ai spus că nu știi care-i treaba cu iubirea.

Nu-i ceva atât de greu de deslușit, cum zici tu, dulceață. Iubirea e acel sentiment pe care îl simțim față de persoanele de care ne pasă foarte tare și pe care le admirăm enorm. Iubirea poate fi ușoară precum îmbrățișarea pe care i-o dăm unui prieten, sau grea, aidoma sacrificiilor pe care le facem pentru copiii noștri. Poate fi romantică, platonică, familială, trecătoare, nepieritoare, condiționată, necondiționată, pătrunsă de durere, alimentată de sex, întinată de abuzuri, intensificată de bunătate, sufocată de trădare, marcată de trecerea timpului, umbrită de greutate, hrănită de generozitate, alimentată de umor și „încărcată de promisiuni și angajamente“ pe care vrem sau poate nu vrem să le îndeplinim. Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci cu viața ta este să te ocupi naibii de problema dragostei cu toate mijloacele. Părerea mea, Johnny, este că ai mult de lucru în privința asta.

Dar până să ajungem acolo, vreau să-ți zic ceva, dragul meu: *te cam iubesc*.

Iubesc felul în care mi-ai scris, punându-ți inima de virilio pe tavă: atent, speriat, încăpățânat, nonșalant, reținut. Iubesc faptul că m-ai făcut să scriu cuvântul „virilio“, chiar

dacă – pe lângă faptul că virilio nu e un cuvânt – mă opun moralmente întregului vocabular tipic masculin sau referitor la masculinitate. Iubesc felul în care, de cinci săptămâni încoace, nu a trecut o zi fără să mă gândesc: *Oare ce face Johnny? Ce-i spun lui Johnny?* Iubesc faptul că într-o seară, de curând, când stăteam în pat cu domnul Sugar – el citea *The New Yorker*, iar eu *Brain, Child* –, a trebuit să mă opresc și să las revista, fiindcă mă gândeam la tine și la ce m-ai întrebat, și atunci domnul Sugar a lăsat și el revista și m-a întrebat la ce mă gândeam, iar eu i-am spus; am vorbit despre ceea ce te tulbură, apoi am stins lumina și el a adormit, iar eu am rămas trează, cu ochii închiși, și ți-am scris răspunsul în minte; mi-a luat așa de mult, încât mi-am dat seama că n-o să mai adorm. M-am dat jos din pat și m-am plimbat prin casă; mi-am turnat un pahar cu apă, am stat la masa din bucătărie pe întuneric și m-am uitat pe fereastră la strada umedă de ploaie; a venit pisica, a sărit pe masă și a rămas cu mine, iar după o vreme m-am întors către ea și am întrebat „Ce-i spun lui Johnny?“, și ea a început să toarcă.

Am știut dintotdeauna ce o să-ți spun. Problema nu era că nu știam. Mă gândeam de fapt cum să ajung la straturile suprapuse la care scrisoarea ta făcea aluzie: întrebările pe care nu le-ai pus, dar care stăteau cu atâta claritate în spațiile celor pe care le-ai pus.

Nu te temi de iubire. Te temi de toate nimicurile pe care le-ai asociat cu iubirea și te-ai autoconvins că dacă nu-i spui femeii iubite cele două cuvintele vei fi protejat de nimicuri, dar nu-i așa. Avem obligații față de persoanele la care ținem și cărora le-am permis să țină la noi, indiferent că le spunem sau nu că le iubim. Obligația noastră de căpătâi este aceea de a fi sinceri – de a lămuri natura afecțiunii noastre atunci când acea lămurire e plină de sens sau aduce limpezime.

În cazul tău, așa va fi. M-ai întrebat când e momentul potrivit să-i spui iubitei tale c-o iubești, iar răspunsul este:

atunci când crezi c-o iubești. Acela e și momentul potrivit să-i explici ce înseamnă pentru tine faptul că o iubești. Dacă vei continua să eviți cele două cuvinte în relațiile tale romantice, îți vei compromite nu numai fericirea, ci și viața.

Te încurajez să faci mai mult decât să-ți arunci brațele în aer, încercând să te lămurești „a cui o fi fost vina“ că mariajul tău de 20 de ani s-a destrămat. N-a fost vina nimănui, dragul meu, dar încă apasă asupra ta. S-ar cuveni să te gândești la ce a mers bine în acea relație și la ce a mers prost; să te gândești la cum ai putea să faci să-ți meargă bine și cum să eviți ce a mers prost în relația ta de-acum/din viitor.

Umblă o vorbă despre dependenții de droguri, care spune că nu se mai maturizează emoțional de la vârsta la care au început să le ia; am cunoscut destui dependenți de droguri ca să-mi dau seama că e adevărat. Sunt de părere că și în monogamia pe termen lung lucrurile pot sta tot așa. Poate că o parte din interpretările limitate ale cuvântului „iubesc“ sunt rămășițe ale ideilor tale despre dragoste de acum mulți ani, atunci când i-ai jurat credință fostei soții. Acela a fost trecutul, așa cum zici, dar eu bănuiesc că o mică parte din tine a rămas încremenită acolo.

O declarație de dragoste nu este în mod necesar „încărcată de promisiuni și angajamente extrem de fragile și de ușor de încălcat“. Termenii care trebuie respectați în orice relație sunt legați, dar nu definiți de faptul că spui sau nu „te iubesc“. „Te iubesc“ poate să însemne: *Cred că ești minunată și frumoasă și o să fac tot ce-mi stă în putere ca să-ți fiu alături tot restul vieții mele.* Poate să însemne și: *Cred că ești minunată și frumoasă, dar acum sunt într-o etapă de tranziție, așa că hai s-o luăm ușor cu promisiunile, să trăim fiecare clipă așa cum vine.* De asemenea, poate să însemne: *Cred că ești minunată și frumoasă, dar eu nu sunt interesat de o relație serioasă cu tine, nici acum, nici altă dată, indiferent cât de minunată și de frumoasă ești și vei fi.*

Johnny, ideea este să *vorbești*. Definești termenii propriei vieți. Discuți și dai glas complexității și contradicțiilor legate de sentimentele tale pentru acea femeie. Descrui ce simți, poate ceva de felul of-doamne-n-am-vrut-să-mă-îndrăgostesc-dar-cumva-te-cam-iubesc. Veți cădea de acord cu privire la ce înseamnă să aveți o relație exclusivă, în care vă potriviți de minune, un angajament fără angajamente care a apărut în mijlocul divorțului ei urât și la destul de scurt timp după ce ai terminat un mariaj de vreo 20 de ani.

Încearcă – asta o să elibereze relația de tensiunea care apare când te stăpânești. Îți dai seama că refuzul de a-i spune „te iubesc“ iubitei tale a creat de unul singur un câmp de forță? Atunci când te reții, distorsionezi realitatea. Oamenii care se rețin par urâți și meschini. Oamenii față de care se rețin devin bezmetici, disperați și nu mai știu nici ei ce simt.

Eliberează-te de toate astea. Nu fi calculat, nu fi sfios. Astea sunt comportamente de prostănac. Fii curajos! Fii tu însuși! Exersează cuvintele „te iubesc“ cu oamenii pe care-i iubești; atunci când a spune „te iubesc“ va fi tot ce contează, vei reuși.

La un moment dat, cu toții murim, Johnny. Lovește clopotul ăla cu putere, a sosit timpul!

Cu drag,
Sugar

Cum să te deblochezi

Dragă Sugar,

Acum vreun an și jumătate am rămas însărcinată. Surprinzător atât pentru mine, cât și pentru prietenul meu, am hotărât să păstrăm copilul. Cu toate că nu fusese o sarcină planificată, eram încântați c-o să devenim părinți. Ne-am dorit tare mult copilul. Când eram la jumătatea lunii a șaptea, am suferit un avort spontan. De atunci mă chinui să mă dau jos din pat.

Nu a trecut o singură zi fără să mă gândesc cum ar fi fost acel copil. Era fetiță. Avea și un nume. Mă trezesc în fiecare zi și-mi spun „Azi ar fi avut șase luni“ sau „Poate că azi fiica mea ar fi mers prima dată de-a bușilea“. Uneori nu mă gândesc decât la cuvântul „fică“– doar el răsună în mintea mea.

Bineînțeles, mi se pare că toată lumea din jurul meu are copii și peste tot unde mă duc văd bebeluși, așa încât e nevoie să mă forțez să fiu bucuroasă pentru părinți și să maschez golul din sufletul meu. Adevărul e că nu prea mai simt mare lucru și, cu toate astea, totul doare. Majoritatea oamenilor care mă cunosc se așteaptă să fi depășit deja momentul. Cum a zis cineva, „Ai avut doar un avort spontan“. Acum mă mai simt și vinovată fiindcă am rămas așa, blocată; plâng după un copil care nici nu a trăit, când de fapt ar trebui să trec peste asta sau cam așa ceva.

*Nu prea vorbesc despre pierdere. Mă port de parcă nici nu s-a întâmplat. Mă duc la serviciu, stau de vorbă cu lumea, zâmbesc, mă prefac că totul e bine. Prietenul meu a fost ne-
maipomenit și m-a sprijinit, cu toate că nu cred că înțelege cât de rău îmi este. Vrea să ne căsătorim și să încercăm să mai facem un copil. Crede că asta m-ar înveseli. Nu e așa. Mă face să vreau să-i trag un pumn în față pentru că nu simt ce simt eu.*

Mai e și motivul pentru care am pierdut copilul. În spital, doctorul spunea că nu se miră că am suferit un avort spontan, fiindcă sarcina era cu risc – eu sunt supraponderală. Nu mi-a picat bine să aud că avortul era din vina mea. Pe de-o parte mă gândesc că doctorul ăla era un nemernic, pe de altă parte îmi zic: „Dar dacă a avut dreptate?“ Mă omoară gândul că a fost vina mea, că eu am provocat avortul. Uneori mă sufoc, atât de vinovată mă simt. Atunci când am ieșit din spital mi-am luat un antrenor personal, m-am apucat să țin dietă și am început să slăbesc, însă acum lucrurile au scăpat de sub control. Uneori nu mănânc cu zilele, alteori mănânc tot ce-mi iese-n cale și apoi vomit. Stau la sală cu orele și alerg pe bandă până nu-mi mai simt picioarele.

Prietenii și familia cred că sunt bine, Sugar, dar se înșală atât de tare! Mă gândesc neconținut la cât de rău am dat-o-n bară. Mi se pare că nu sunt în stare să controlez nimic. Partea mea rațională înțelege că, dacă nu ies din starea asta, o să-mi fac mult rău. Știu că așa e, dar uite că totuși nu-mi pasă.

Aș vrea să știu cum să fac să-mi pese din nou. Vreau să știu cum să scap de vină, cum să nu mă mai gândesc că mi-am ucis copilul.

Fiica mea avea un nume. Era iubită. Mi se pare că sunt singura căreia îi pasă. Apoi mă simt cumplit fiindcă a trecut un an, și eu jelesc încă după „un avort spontan“. Sunt blocată.

*Cele bune,
Blocata*

Dragă Blocato,

Îmi pare tare rău că fetița ta a murit. Nespus de rău. Simt cum suferința ta vibrează dincolo de ecranul computerului. Așa ceva e de așteptat. E așa cum ar trebui să fie. Cu toate că trăim într-un timp, un loc și o cultură care încearcă să ne transmită altceva, suferința ne apasă atunci când trecem prin evenimente cu adevărat cumplite.

Nu-i asculta pe cei care-ți sugerează că era cazul să fi trecut deja „peste“ moartea fetiței tale. Oamenii care comentează cel mai mult pe astfel de teme nu au fost nevoiți aproape niciodată să treacă peste ceva. Sau cel puțin peste ceva care-ți schimbă viața total, în mod absolut, zdrobitor. Unii dintre oameniiăștia cred că-ți sunt de folos dacă îți minimizează durerea. Alții sunt speriați de intensitatea pierderii tale, așa că se folosesc de cuvinte ca să dea suferința deoparte cu forța. Mulți dintre ei te iubesc și-ți merită dragostea, însă nu sunt oamenii care îți vor fi de ajutor când vine vorba să te vindeci de durerea pricinuită de moartea fetiței.

Ei trăiesc pe planeta Pământ. Tu trăiești pe planeta Mi-a-murit-copilul.

Mie mi se pare că te simți cam singură. Nu ești. Există femei care citesc acum ce scrie aici cu ochii plini de lacrimi. Există femei care trăiesc fiecare zi repetând pe mutește *fiică*, *fiică* sau *fiu*, *fiu*. Femei care se zvârcolesc pe tăcute fiindcă au făcut sau n-au făcut ceva care, cred ele, a provocat moartea bebelușilor lor. Trebuie să le găsești pe aceste femei. Ele sunt familia ta.

Știu ce zic, am trăit și eu pe câteva alte planete în afară de planeta Pământ.

Puterea vindecătoare chiar și a celui mai mic schimb de cuvinte cu cineva care știe într-o clipită despre ce vorbești, fiindcă a trecut prin exact aceeași experiență, este neprețuită. Sună la spitalele și maternitățile din zona ta și cere informații despre grupurile de sprijin destinate persoanelor

care au pierdut copii înainte de naștere, la naștere sau la scurt timp după naștere. Citește amintirile lui Elizabeth McCracken, *An Exact Replica of a Figment of My Imagination* [„Povestea din capul meu“]. Caută comunități online unde să poți vorbi cu alte persoane fără să te prefaci vreo clipă.

Nu-ți mai ascunde sentimentele față de prietenul tău. Spune-i că-ți vine să-i tragi un pumn în față și explică-i și de ce. Întreabă-l ce are el de spus în legătură cu moartea fiicei voastre și fă tot posibilul să-i înțelegi trăirile fără să le compari cu ale tale. Cred că ar fi bine să te duci la psiholog – și singură, și cu prietenul tău – și te îndemn cu hotărâre să suni și să faci programarea chiar astăzi. Un psiholog te va ajuta să exprimi și să analizezi durerea adâncă pe care o ții atât de zdravăn încuiată înăuntru; el sau ea te va ajuta să ții în frâu și depresia (care probabil apare în această situație).

Așa te deblochezi, Blocato. Încerci să înțelegi. Nu ca să te îndepărtezi de fetița pe care ai iubit-o, ci ca să-ți poți trăi viața – acea viață care include pierderea regretabilă a fetiței, dar nu rămâne pe loc. Acea viață care până la urmă te va conduce într-o zonă în care nu doar o vei plânge, ci te vei simți și norocoasă că ai avut privilegiul s-o iubești. Acea zonă de vindecare autentică e un loc teribil. E un loc imens. E un loc de o frumusețe monstruoasă, cu beznă fără sfârșit și cu o lumină care abia pâlpâie. Trebuie să faci un efort mare, mare, mare ca să ajungi acolo, dar ești în stare. Ești femeia care poate să meargă peste nouă mări și nouă țări. Sunt sigură. Mi-e clar că poți, asta reiese din fiecare cuvânt pe care l-ai scris în scrisoarea ta aidoma unei stele care strălucește cu puterea durerii.

Să fiu Sugar e ceva ce nu-mi dă pace uneori. E plăcut și distractiv; e incitant și interesant, însă, din când în când, una din întrebările care-mi sunt adresate își croiește drum în mintea mea la fel cum unele personaje, scene sau situații